

नांवें.

- ७८-॥ प्रसाद तयारी हस्ते
रा. रामचंद्र पाटील
३५॥ हस्ते रा. अण्णासाहेब दाभोळकर
॥ पोस्टेज २॥ लेबल प्रसादा-
करिता
३२॥ आयत्रणपत्रिका

३५॥

- १०८- कीर्तनाबद्दल खर्च
२० बॅडबद्दल खर्च
१२॥ घासलेट डबे ३
२२ गलेफ समाधीकरिता हस्ते
श्री. काकासाहेब महाजनी

७३९।८॥

भक्त मंडळींकडून आलेल्या मनिऑर्डर्स.

२	मनिऑर्डर्स (नांव लागत नाही.)	२	„ लक्ष्मणराव घोगे
२	रा. जी. डब्ल्यू. ब्यालर्ड मुंबई.	२१-	„ नारायण दत्तात्रय व यशवंत
रामराव
५	रामचंद्र वामन माडक, सांगली	५	„ पेंढारकर ललितकला संगीत नाटक
मंडळी
५	द. कृ. ठाकूर, विजयदुर्ग	११-	रा. परशुराम आपाजी नाचणे
२	विश्वनाथ जुनकर	५	„ गजानन महादेव वायगांवकर
१६	मार्फत रा. रामचंद्रराव पाटील	१	„ मोरेश्वर विष्णु जोशी
२	रा. ज. रा. दळवी	५	„ भिकाजी नारायण पंडित
५	„ बापू भैया कोठारी	५	„ दादा राळे
५	„ आत्माराम दादू गावड	५६१-	मार्फत रा. तात्या पाटील
११-	„ एम्. जी. कोरात्रे	२	रा. जी. आर्. दाभोळकर
५	„ ए. के. कुळकर्णी	११-	„ महादेव जे. महाजन
१	„ हीरालाल बन्सीलाल	२	„ सी. आर्. चोनकर
२॥	„ गोपाळ हरी कोठारे	२	„ श्रीकृष्ण पुरुषोत्तम पाटील
६	„ लक्ष्मण लिंगोजी रेडे		
२	„ रावजी बालकृष्ण उपासनी		

३	रा. कानाण बाचा चौधरी	११	„ शामराव आर्. जयकर
५	श्रीमती हिराबाई जगन्नाथ मुवई	२॥	रा. एच्. बी. सिरसाटे
१०	रा. सत्यवत रामचंद्र मयेकर	३	„ वासुदेव सिताराम सामत
२०	„ गोठसकर ग्यालर्ड इस्टेट	२॥	„ सावळाराम आत्माराम शिरोडकर
१	„ रावजी महादू, वांदें	-॥-	„ कृष्ण जागेश्वर भीष्म
२	„ शकर भिकाजी मोहिते	२	„ सदाशिव भाऊ नागवेकर
२०	„ पुरदरे	४	„ परशुराम गंगाधर पडित
६८१- मार्फत श्री. भैयासाहेब बुटी		५	„ वामन सांबा केसरकर
१०	डॉ० के. व्ही. सावे	५	„ नारायण पुडलिक सवार
२	रा. बाबाजीराव आनदराव मोहिले	५	„ दत्तात्रय नारायण परळकर
५	„ दाजी विठ्ठल सांबारे	३	„ खडेराव माधवराव विजयकर
२	„ आनदराव परशुराम डोळस	३	„ विंतामण आर्. सातघरे
२	„ हरीभाऊ विश्वनाथ चौबळ	२	„ आर्. एस्. सरफरे
२	„ विनायक आपाजी वैद्य	११-	„ रावसाहेब धोंडू विष्णु परळकर
३॥	„ शामराव बी. कटक	२॥-	„ बाळकृष्ण जयराम मंत्री
२	„ गंगाधर नारायण चौबळ	११-	„ गणपतराव मोरेश्वर कोठारे
१॥	श्री. यशवदाबाई नारायण नाईक	१	मिसेस् चंपूबाई गणपतराव कोठारे
५	रा. शकर भास्कर रांगणेकर	११-	मिस् बाबलीबाई नवलकर
५	„ गंगाधर भास्कर रांगणेकर	१	रा. सदानंद विनायक तळपदे
२	„ रामकृष्ण नाना वगळ	१	„ बाबूराव बाळकृष्ण राणे
११-	„ रामचंद्र आत्माराम तरखड	६	„ नारायण गणेश वागळे
११-	„ डी. जी. वैद्य	१	गणेश बळवत वागळे
११-	„ मुकुंद माधव मोहिले	५	दिनकर मोरेश्वर पाटकर
१	„ सौ. सिताबाई राजाराम	६	
	वालावलकर	१०=	„ नारायण गोविंद काजळे
१	रा. वामनराव जनार्दन व्यवहारकर	१	„ सदाशिव विश्वनाथ देव
१	„ आनदराव वामनराव, जनार्दन	२	„ सौ. सरस्वतीबाई कोठारे
	व्यवहारकर		
२	„ आत्माराम नथोबा जोशी	११५॥॥	मार्फत रा. दामोळकर
३	„ लक्ष्मण दामोधर ठाकर		
५	„ गोविंद नारायण सामत	२५६१	एकंदर

चुकांची दुरुस्ती

१

श्री साईलीला वर्ष ५, अंक ४१५, पृष्ठ ६६१ वर १२ व्या सदरांत
“ रा. सुंदरराव दिनानाथ नवलकर यांच्या कै. वा. भाऊ रामनाथ ” असे
छापिले आहे त्या ऐवजी “ कै. वडील मुलगा रामनाथ ” असे वाचावे.

२

तसेच पृष्ठ ६७४ संपल्यावर, त्या पुढील मजकूर ६७६ ते ६७७
पानावरील प्यारा संपेपर्यंत वाचून नंतर पान ६७५ वाचावे व त्यापुढे
पान ६७७ वरील ३ प्यारा वाचावा.

३

पृष्ठ ६४९ वर प्रसिद्ध झालेल्या श्रीरामनवमीचे उत्सवाचे जमे
बाजूस गोविंद रघुनाथ दामोळकर यांचे मार्फत भक्तांकडून आलेल्या
रु. १३७ च्या रकमेचा तपशील:—

१	सौ. सीताबाई राजाराम वालावलकर
१०	दाजी विठ्ठल सांभारे
२	यशवंत जनार्दन गाळवणकर
५	गोविंद नारायण सामंत
२	राजाराम केशव वालावलकर
२	पेमाजी नागुजी परदेशी
२॥१-	शामराव भास्कर कटक
२	गं. वेणुबाई चितळे
१११	नारायण गोविंद काजळे
२	गोविंद रघुनाथ दामोळकर
२	विनायक आपाजी वैद्य
२	गंगाधर नारायण चौबळे
४	आनंदराव प्रशासम डोळस
५	गोविंद नारायण दामोळकर

५	सौ. यमुनाबाई अण्णाजी सखाराम सामंत
५	ब्राह्मकृष्ण भिकाजी ऊर्फ दादा परब
५	सौ. सिताबाई रामचंद्र सामंत
२४-१	शामराव रामचंद्र जयकर
११	गणेश दिनकर वैद्य
२	मिसेस सिताबाई वैद्य
२॥	सावळाराम राजाराम शिरोळकर
११	वासुदेव सावळाराम शिरोळकर
११	रामकृष्ण सावळाराम शिरोळकर
११	आत्माराम सावळाराम शिरोळकर
११	सौ. राधाबाई सावळाराम शिरोळकर
११	सौ. लक्ष्मीबाई वासुदेव शिरोळकर
१	बी. व्ही. वैद्य
२	पुरुषोत्तम गोपाळदास घडीयाळी
२५	वासुदेव महादेव कोळंगडे
५	डी. व्हा. बापट
४	आत्माराम नथोबा जोशी
१	लक्ष्मण गोविंद मुंगी
१	कृष्णराव लक्ष्मण मुंगी
१	दत्तात्रय लक्ष्मण मुंगी
१	सौ. जानकीबाई मुंगी
५	उद्धव नारायण नवगीरी
१०	डॉ. रंगनाथ नारायण गवाणकर
५	गोविंद काशीनाथ गाडगीळ
५	श्री. बगुबाई करंजेकर

१३८६॥

१६॥

पोस्टेज वगैरे खर्च वजा

१३७

श्री साईनाथ प्रसन्न

लेखकः—गो. र. दाभोलकर.

सदा सेव्या सदा सेव्या श्रीमद्भागवती कथा

यस्याः श्रवण मात्रेण हरिश्चित्तं समाश्रयेत्

(पद्मपुराण)

श्रीसमर्थ साईमहाराज यांचें एकनाथी भागवत व भावार्थ रामायणावर फार प्रेम असे. ते स्वतः कधीं ते ग्रंथ वाचीत किंवा त्याचे परिशीलन किंवा त्यावर प्रवचन करीत असे नाही. पण आपल्या दर्शनास येणारे भक्तांनी हे ग्रंथ वाचावे व आपले नित्यपाठान ठेवावे व त्यातील प्रमेये आपले आचरणांत आणावीं अशी त्याची मनापासून फार इच्छा असे. याचा अर्थ इतर प्रसिद्ध संतांचे पारमार्थिक ग्रंथाबद्दल त्याचा आदर कमी होता असे बिलकूल नाही. श्रीमद्भगवद्गीता, उपनिषदे, ज्ञानेश्वरी, नामदेव-तुकारामादिकांच्या अभंगाच्या गाथा, कृष्णदयार्णवांचा दशमस्कंध, महाभारतातर्गत विष्णूसहस्रनाम इत्यादि ग्रंथांबद्दलही त्यांना तशीच आदरबुद्धि होती.

यांपैकीं एकनाथी भागवत व ज्ञानेश्वरी हे दोन ग्रंथ तर त्यांचे मशिदी नजीकचे साठे साहेबाचे वाड्यांत त्यांचे भक्त कै. सखाराम हरी उर्फ बापूसाहेब जोग याजकडून प्रत्यही दोन प्रहरीं आळीपाळीने वाचवीत व मशिदींत दुपारचे वेळीं आपले पादसंवाहन अगर अशाच प्रकारची कोणतीही सेवा करावयास आलेल्या किंवा बसलेल्या कित्येक भक्तांस बाबा पुष्कळदां दक्षिणा मागून आणण्याच्या मिषाने पोथी ऐकण्याकरितां बापूसाहेबांकडे पाठवीत व अशा वेळीं बहुधा बापूसाहेब ते ग्रंथ वाचीत असतां हे भक्त बापूसाहेबांचे सांगण्यावरून पोथी ऐकण्यास बसत व वाचन संपल्यावर दक्षिणेचा बाबांचा निरोप बापूसाहेबांस देत व जितकी दक्षिणा मागितली असेल तितके आमचे नमस्कार बाबांस सांगा

असा बापूसाहेबाचा निरोप घेऊन तासा दोन तासांनीं हे भक्त बाबां-
कडे परत येत व तो निरोप बाबांस सागत. एकदा कै. वा. हरी सीताराम
उर्फ काकासाहेब दीक्षित यांजला बाबांनीं त्यांचे वाड्यात एकसारखे नऊ
महिने बसवून ठेवल्या वेळीं त्यांना भागवताचे दशमस्कंधावरील हरिवरदा
नामक मराठी टीकात्मक एक मोठा ग्रंथ आहे तो वाचीत राहण्याची आज्ञा
केली. तो वाचून झाल्यावर दिवसा एकनाथी भागवत व रात्री भावार्थ
रामायण वाचण्याची बाबांची आज्ञा झाली व काकासाहेबांनीं ती आज्ञा अक्ष-
रशः पाळली. नांथानीं या एकादशस्कंधाच्या टीकात्मक ग्रंथरचनेस पैठणास
प्रारंभ केला, पंचाध्यायी तेथेच पुरी केली व पुढील सव्वीस अध्याय श्रीक्षेत्र
काशीत लिहिले. शके १४९५ श्रीमुखसंवत्सरात हा ग्रंथ त्यांनीं पूर्ण केला हा
ग्रंथ असामान्य आहे. नाथाचा एक शिष्य नाथाचे पंचाध्यायीची एक
नक्कल घेऊन काशीयात्रेला गेले असता प्रातःकाळी भागीरथीचे स्नान
करून पंचाध्यायी वाचण्याचा त्यांचा नेम पाहून काशीकर शास्त्र्याचे नजरेस
ही गोष्ट येताच संस्कृत भागवतावर प्राकृतात ओव्या करण्याचे नाथांचे धाडस
त्यांना खपले नाही. तेणेकरून संस्कृत भाषेचे पावित्र्य नष्ट करण्याचा नाथांनीं
प्रयत्न करण्याचा त्यांजवर आरोप करून काशीक्षेत्रीं सभा भरवून त्याचा
जाहीर रीतीनें निषेध करून त्यास दंड करण्याचे ठरून नाथांस बोलावणे
पाठविले त्या सुमारास नाथमहाराजाचे वय सुमारे २३ वर्षांचे असून गुर्वा-
जेने नुकताच कोठे गृहस्थाश्रम स्वीकारला होता. हे बोलावणे म्हणजे हा
काशीविश्वेश्वराचा प्रसाद असे मानून नाथ काशीस गेले. तेथे ती त्यांची
शात वृत्ति, त्याची गुरुभक्ति, त्यांचे अप्रतिम वक्तृत्व व त्यांचें अतिसरळ व
प्रेमळ वर्तन पाहून त्याच्या दर्शनास काशीकरांच्या झुडीच्या झुंडी येऊं लागून
काशीकर शास्त्र्याची व पंडिताचीं त्याच्याबद्दलची मते हळू हळू बदलूं लागलीं.
इकडे नाथाचे अध्यायावर अध्याय पुरे होतां होता काशीस त्यांच्या भागवताचे
२६ अध्याय पुरे होताच सभा भरवून संबंध ग्रंथाची छाननी झाली व नाथांस

दंड करण्याचा ठराव होण्याचे बदला भागवताचा एकादशस्कंध नाथानीं मराठी भाषेचे कोंदणांत फार सुंदर रीतीनें जडविल्याबद्दल त्यांची तारीफ होऊन काशीकरशास्त्री पडितानीं ग्रंथाची पालखीतून मिरवणूक काढली, पूजा केली व नाथाचा जयजयकार केला

अशा या लोकोत्तर ग्रथास श्री साईबाबा हे एकनाथाची वृंदावनाची पोथी म्हणत. कृष्णदयार्णवाच्या हरिवरटाचे एक पारायण झाल्यावर आता पुढे काय वाचूं म्हणून काकासाहेब दीक्षितानीं बाबास विचारले तेव्हां आता एकनाथाची वृंदावनाची पोथी वाच म्हणून आज्ञा झाली. तेव्हा ही कोणती पोथी ते नीट कळेना तेव्हां नाथभागवातचा सुप्रसिद्ध ग्रंथ कै. वा. काकासाहेबांनीं बाबास नेऊन दाखविला व आपण ज्याला वृंदावनाची पोथी म्हणता तो ग्रंथ याहून आणखी निराळा आहे काय म्हणून विचारता ब'बा म्हणाले कीं, हीच ती वृंदावनाची पोथी. व पुढे हे भागवत वाचता वाचता शेवटले म्हणजे ३१ व अध्यायाचे अंती जेव्हा खालील ओवी दाक्षिणास आढळली तेव्हा त्याना बाबाचे बोलचें कौतुक किती वाटले असावे याचा वाचकांनींच विचार करावा.

ती ओवी अशी:—

हा एकादश नव्हे जाण । एकतिसा खणाचे वृंदावन ॥

एथ नित्य वसे श्रीकृष्ण । स्वानंद पूर्ण निजसत्ता ॥ ६७ ॥

एकदां असें झालें कीं, त्याचे एका स्नेहाने ज्याच्यांत श्रीमद्भगवद्गीतेवर उत्तमोत्तम सात टीका आहेत असा एक मोठा-ग्रंथ मोठ्या प्रेमाने खरेदी करून काकासाहेबांनीं तो वाचावा म्हणून त्यास अर्पण केला. त्याचा त्यांनीं आनंदानें स्वीकार केला व एक दिवस संधि पाहून तो ग्रंथ दीक्षितानीं बाबांचे हातीं देऊन त्यासंबंधानें झालेली हकीकत बाबांस निवेदन करून तो वाचूं का म्हणून परवानगी विचारता बाबांनीं त्या ग्रथाचीं कांहीं पाने चाळून काका-

साहेबास परत दिला व म्हणाले, “आपल्या दोन पोथ्या आपल्याला गंज आहेत” (म्हणजे एकनाथी भागवत व भावार्थरामायण)

तात्पर्य या आज्ञेचे परिपालन काकासाहेबांनी अखेरपर्यंत अगदी अव्याहतपणे केले. त्यांना मराठी, हिंदी, संस्कृत व इंग्लिश या भाषा फार चांगल्या येत असतां व या भाषेतील अनेक उत्तम ग्रंथांनी त्यांची कपाटे भरलेली असता या दोन ग्रंथाखेरीज त्यांनी परमार्थपर तिसरा ग्रंथ आमरण वाचला नाही. त्यांच्या महवासात मलाही या दोन ग्रंथांविषयी फार आवड उत्पन्न होऊन ते वक्ते व मी श्रोता असा त्यांचा माझा संबंध वर्षे दान वर्षे नियमाने आल्यामुळे त्या दोन्ही ग्रंथातील कांहीं अप्रतिम भाग साररूपाने श्रीसाईलीलेचे वाचकास वेळोवेळी देत गेल्याने त्या रूपाने तरी श्रीसाई-बाबांची व त्यांचे भक्तांची एक सेवाच केल्यासारखे होईल असे वाटल्यावरून ती करावयास मी आजपासून सुरुवात करित आहे.

श्रीरामचंद्राने रावणास निजबोव बाण मारल्यानंतर श्रीरामचंद्राच्या व सीतेच्या योग्यतेबद्दल व अधिकाराबद्दल रावणाचे उद्गार (श्रीएकनाथ महाराजाचे प्रसिद्ध शिष्य गावबा याचे भाषेत) फार अमूल्य व बोधप्रद आहेत ते येणेप्रमाणे:—

एका गा हे सेनास्थित । नर वानर राक्षस बहुत ॥

उभय सेनेचे समस्त । माझा वचनार्थ परिसावा ॥ २ ॥

एकोत देवदानव । यक्ष आणि गंधर्व ॥

सिद्ध चारणादि सर्व । श्रीराम वैभव परिसोत ॥ ३ ॥

श्रीराम माणूस नव्हे जाण । राम सर्वातर्यामी पूर्ण ॥

राम सर्वातीत सनातन । राम चिद्धन चिन्मूर्ति ॥ ४ ॥

राम सकल लोककर्ता । राम ब्रह्मादिकां पाळिता ॥

राम काळाचा आकळिता । सकळांचे माथाश्रीराम ॥ ५ ॥

श्रीराम आदि हेतु उत्पत्ती । राम स्थितीची निजस्थिती ॥
 राम विश्रान्तीची विश्रान्ती । गतीची गती श्रीराम ॥ ६ ॥
 रामे बोलविल्या वेद बोले । रामें चाळविल्या वायु चाले ॥
 रामें चाळिल्या प्राण चळे । जेणें रक्षिले देहमात्र ॥ ७ ॥
 रामें प्रकाशिला भास्कर । झाला सकलां प्रकाशकर ॥
 रामें निवविला हिमकर । निववी साचार सकळांसी ॥ ८ ॥
 रामें धरिली धरा राहे । राम जीवनी जिबविताहे ॥
 श्रीराम तेजे पावक पाहें । देदीप्त होय पाचनीं ॥ ९ ॥
 रामें मोकलितां सावकाश । गगनीं उदंड अवकाश ॥
 राम विस्मरणी अहंकारास । अतिउल्लास देह बुद्धी ॥ १० ॥
 राम इंद्राचा आदि इंद्र । राम नरेंद्राचा नरेंद्र ॥
 राम यमाचा संहारकर । ईश्वरा ईश्वर श्रीराम ॥ ११ ॥
 श्रीरामें चेतविलें पाहें । चित्त चेतनेतें धरिताहे ॥
 रामे अधिष्ठला होये । बोध स्वये बुद्धीसीं ॥ १२ ॥
 श्रीरामप्रभावे अल्प । मनीं स्फुरती संकल्प ।
 त्या श्रीरामाचें स्वरूप । वाग्जल्प केंवी जल्पे ॥ १३ ॥
 श्रीराम रणीं रणकळोळ । रामकृपाळुवां कृपाळ ॥
 राम दीनांचा दयाळ । प्रणतपाळ श्रीराम ॥ १४ ॥
 देहदरिद्रें पीडतां । देखोन मज लंकानाथा ॥
 कृपा उपजळी रघुनाथा । वना तत्वतां तेणे आळा ॥ १५ ॥
 छळोनियां कौकेयी माता । वना धाडिलें श्रीरघुनाथा ॥
 उद्धरावया लंकानाथा । वना तत्वतां राम धाडी ॥ १६ ॥

श्रीरामाचा गुरु वसिष्ठ । तो माझा परम गुरु श्रेष्ठ ॥
 वसिष्ठें अनिष्ट इष्ट । कळलें स्पष्ट आजि मज ॥ १७ ॥
 प्रबोधोनी सकळांसी । सर्वें दीधळें जानकीसी ।
 हें अद्यापि कोणासी । जनीं जनासीं लक्ष्मेना ॥ १८ ॥
 उद्धरावया रावण । सहुरुसीं कळवळा पूर्ण ।
 तेणें जानकीसी देऊन । रघुनंदन पाठविला ॥ १९ ॥
 श्रीरामाची निजशक्ती । सीता पतिव्रता महासती ॥
 अनुग्रहावया लंकापती । लंकेप्रती स्वयें आली ॥ २० ॥
 रावण बापुडें अतिदीन । तें केवीं करी सीताहरण ॥
 स्वयेंचि येवोनि आपण । दशानन उद्धरिला ॥ २१ ॥
 जाणे स्वामीचे मनोगत । निरपराधें न करी घात ॥
 करोनि अपराधी लंकानाथ । श्रीरामे घात करूं आली ॥ २२ ॥
 श्रीरामाची निजशक्ति सीता । सती शिरोमणी पतिव्रता ॥
 विश्वाची ते विश्वमाता । लंकानाथा कळवळिली ॥ २३ ॥
 मिनथा कोप वरी वरी । माता कृपाळ अंतरीं ॥
 कृपे कोपोनि रावणावरी । सहपरिवारीं उद्धरला ॥ २४ ॥
 श्रीरामाचा नव्हे बाण । सायुज्याचा मुळहारी पूर्ण ॥
 छेदूनि माझें दशवदन । विश्वमुखपूर्ण मज केलें ॥ २५ ॥
 जितुकें रामाचें पूर्णपण । तितुकी माझी व्याप्ति पूर्ण ॥
 कागतां श्रीरामाचा बाण । एवढी स्थिती जाण मज आली ॥ २६ ॥
 अनंत ब्रह्मांडें ज्यामाजि जाण । तो मज माजी रघुनंदन ॥
 सगळा बुडाला आपण । एवढें पूर्णपण मज आलें ॥ २७ ॥

श्रीरामे वशि
दोषांचेही त
अवनीदहन
श्रीरामाचे
माझं रावण
त्रिसप्त चौद
सकळ सुख
त्याचाही प्र
चंद्र किरण
तेंवी श्रीरा
म्यां विरो
हिरानि अ
जेथें जेथें
त्यांचें कर
श्रीराम कु
म्हणोनिया
सीता राम
घांबोनि र
आपुले मा
तैसें म्यां
उद्धरावया
ह्या ओल

अति प्रीतीं श्रीरघुपती । ओल सोडवावया निश्चितीं ॥
 येथें येवोनि शोघ्रगती । सकुळ लंकापती उद्धरिला ॥ ३९ ॥
 लागतां श्रीरामाचा बाण । चहूं देहांसी त्रिपुटीचे भान ॥
 एकाएकीं छेदून पूर्ण । चैतन्यघन मज केलें ॥ ४० ॥
 श्रीरामाचा तो नव्हे शर । चैतन्याचा धांवणेकर ॥
 सकळ कुळेसी दशवक्र । केला चिन्मात्र निमेषार्थें ॥ ४१ ॥
 दिवस मास न लागतां । संधान आवेशें करितां ॥
 उडाली शून्याची शून्य वार्ता । चिदाभासला कोंदली ॥ ४२ ॥
 हे तमात दृष्टांत । न रिघे ज्याचे शिंवे आंत ॥
 तो पूर्णब्रह्म रघुनाथ । सदोदित कोंदला ॥ ४३ ॥
 न दिसे रामाचें रामपण । सौमित्रादि सुग्रीव सहसैन्य ॥
 सहसैन्य बुडाला रावण । चैतन्यघन कोंदला ॥ ४४ ॥
 जेथे परतल्या श्रुती । उपनिषदें मौनावती ॥
 शास्त्रें थोंटावलीं ठाती । रघुपती देखतां ॥ ४५ ॥

— भावार्थरामायण युद्धकांड अध्याय ६३.

याप्रमाणे श्रीरामचंद्राचे स्तवन करून काम, क्रोध, रागद्वेषादि जे
 आपले नित्याचे व प्रेमाचे जिवलग त्या सर्वास रावण व ते सर्व रावणास
 विनवणी करीत आहेत. तो बोधप्रद प्रसंगही फार लक्षांत ठेवण्याजोगा आहे
 तो येणेप्रमाणे:—

रागादिक समुदायासी । माझें लोटांगण सकळांसी ॥
 विनवीत आहे तुम्हांसी । ते विनंतीसी परिसावे ॥ ४७ ॥
 तुमचे संगतीस्तव जाण । तुमचेनि धर्म करून ॥
 विविध भोग दारुण । म्यां संपूर्ण भोगिले ॥ ४८ ॥

सज्जनांची ऐशी स्थिती । अवंचक मित्र कार्यार्थी ।
 मज अनुग्रहिलें रघुपतीं । निज विश्रांती द्यावया ॥ ४९ ॥
 माझे पुत्रपौत्रादि प्रधान । बंधुसहित सकळ सैन्य ॥
 मजही आधीं माझे जन । श्रीरामें आपण उद्धरिले ॥ ५० ॥
 सकळ कुळा देवोनि मुक्ती । मजही उद्धरावया निश्चितीं ॥
 राम उभा रणाप्रती । म्हणोनि तुम्हांप्रती प्रार्थितों ॥ ५१ ॥
 तुम्हां वेगळा मोक्ष घेतां । लागों पाहे वंचकता ॥
 म्हणोनियां तुम्ही आतां । भजा रघुनाथा सर्वभावे ॥ ५२ ॥
 विनवित असें कामासी । भजावे निष्काम रामासी ॥
 तेणे निजसुख पावसी । अनायासी श्रीरामे ॥ ५३ ॥
 द्वेषा तुज लोटांगण । निद्वेष रघुनंदन ॥
 तुचां भजुनी अविच्छन्न । पावावे कल्याण शांतीचे ॥ ५४ ॥
 वासनादिकां समस्तांसी । माझे लोटांगण सर्वांसी ॥
 निर्वासना श्रीरामासी । अविकळतेसीं भजावे ॥ ५५ ॥
 तेणें तुम्हां निजसुख । वेगें पावाल आवश्यक ॥
 या लागीं मिळोनि सकळिक । रघुकुळटिक भजावा ॥ ५६ ॥
 ऐसें विनवितां रावण । तंव हासिन्नले कामादिगण ॥
 तुझे तुज न कळे चिन्ह । श्रीरघुनंदन निजकृपा ॥ ५७ ॥
 आमची वस्ती अंतरीं । राम अंतर्यामीं निर्घारीं ॥
 तो पूर्वींच आम्हांवरी । अनुग्रह करी तुजहूनो ॥ ५८ ॥
 पूर्वीं सर्व भावेसीं । आम्ही अनुसरलों राघवासी ॥
 तरीच श्रीरामें रावणा तुजसी । अतिप्रीतीसी अंगीकारिलें ॥ ५९ ॥

आम्हीं अनुसरलों नसतां । कृपा तथा रघुनाथा ॥
 नय नये गा सर्वथा । जाण तत्वतां लंकेशा ॥ ६० ॥
 तूं अमुचा निजसखा । तुझेनि धर्म सकळिकां ॥
 भेटी झाली रघुकुळटिळका । अनंत सुखा मेळविलें ॥ ६१ ॥
 ऐसें परस्परें येरयेर । कामादिक पै समग्र ॥
 आणि स्वये दशवक्र । येरयेर स्तविताती ॥ ६२ ॥
 तंव श्रीरामाचा निज बाण । करी शिरांचें छेदन ॥
 तरी पडेना दशानन । विस्मित बाण स्वयें झाला ॥ ६३ ॥
 देखोनि बाणाचा विस्मयो । रावण बोलतसे पहा हो ॥
 श्रीरामाचा पूर्णानुग्रहो । तुज स्वयमेवो कळेना ॥ ६४ ॥
 श्रीरामामृतकूपिका । अखंड माझे हृदयीं देखा ॥
 ते प्रसवत असे मुखां । तुझा आवांका तो किती ॥ ६५ ॥
 प्रकाशावया निज महिमान । शिरें प्रसवत रघुनंदन ॥
 लाजलीं तुझी आंगवण । नामामृत जाण अनिवार ॥ ६६ ॥
 निग्रहो द्यावा तुम्हांसी । राम प्रसवत गिरांसी ॥
 अद्यापि नकळे तुम्हांसी । जरी अहर्निशीं जिवलग ॥ ६७ ॥
 ऐकोनि रावणाचें वचन । लाजा संकोचला बाण ॥
 अलोट नामाचें महिमान । माझी आंगवण ते किती ॥ ६८ ॥
 अहर्निशीं जवळी असतां । श्रीराम महिमा तत्वतां ॥
 नकळे नकळे सर्वथा । आलों वृथा संसारा ॥ ६९ ॥
 गुळामाजील दगड । सर्वांगीं दिसे जैसा गोड ॥
 परि पाकीं दावी निवाड । अतिं अवघड कठिणत्वें ॥ ७० ॥
 श्रीरामाचे निजभातां । आम्हीं अहर्निशीं जवळी असतां ॥
 श्रीराम न कळे तत्वतां । काय आतां वलगेजों ॥ ७१ ॥

श्रीराम वैभव नेणोन । स्वये थोटावला बाण ॥
 क्षीण माझी आंगवण । करुं कंदन राहिला ॥ ७२ ॥
 तें देखोनि दशानन । नमिता झाला श्रीराम बाण ॥
 तुझेनि धमें आम्हां जाण । वैभवज्ञान रामाचें ॥ ७३ ॥
 कंठीं लागतां तुझा घावो । हृदयीं झाला आविर्भावो ॥
 सर्वसाक्षी श्रीरामरावो । अद्वितीय अखंड ॥ ७४ ॥
 अद्वितीय श्रीरघुनाथ । ऐसा बाणला इत्यर्थ ॥
 तेचि नामामृत कूपिका येथ । शिरें अनंत प्रसवती ॥ ७५ ॥
 एकदेशी परिच्छिन्न । होतों करंटा दशवदन ॥
 तो सर्वगत सनातन । श्रीरघुनंदन स्वयें झालों ॥ ७६ ॥
 तरी सज्जनांचा ऐसा महिमा । भेटलिया उत्तमाधमां ॥
 उडवोनि द्वंद्वधर्मा । निजधामा पावविती ॥ ७७ ॥
 चोरटा वाल्मीक तत्वतां । नारद भेटला अवचितां ॥
 निरसोनि मागील दुरिता । अनागत वक्ता पै केला ॥ ७८ ॥
 तैसें तुझे आघाते येथ । निरसूनि माझीं सकळ दुरित ।
 पावविलों श्रीरघुनाथ । कृतकृत्य करूनी ॥ ७९ ॥
 परस्परे दोघेजण । येरयेरांचें करितां स्तवन ॥
 शब्दासी उपरति होऊनि पूर्ण । समाधान पावले ॥ ८० ॥
 उपरति होवोनि शब्दांसी । स्मरतां श्रीराम स्वरूपासी ॥
 बाहेर देहाची दशा कैसी । न कळतां भूमीसीं उलंडले ॥ ८१ ॥
 रावणाचीं पंचमहाभूते । मिनलीं भूतात्म्या श्रीरामातें ॥
 इंद्रिय चेष्टाही तेथें । चिन्मूर्तीतें विनटल्या ॥ ८२ ॥

ह. भ. परायण रा. रा. गणेश दत्तात्रय सहस्रबुद्धे

ऊर्फ दासगणू महाराज यांचीं

निवडक पदें

पद (श्रीरंगा दे०)

विठोबा हे भीमातटवासा देवा धांव रे
 केशवा झडकर पद मज दावा देवा धांव रे
 नारायणा नको करूं माझी दैना देवा धांव रे
 माधवा अनाथ पदरीं घ्यावा देवा धांव रे
 गोविंदा परम विमल सुखकंदा देवा धांव रे
 श्रीविष्णू किति तरी तव गुण वानूं देवा धांव रे
 मधुसुदना रामा दशमुख हनना देवा धांव रे
 त्रिविक्रमा तूंच पोशिता आम्हां देवा धांव रे
 वामना बटुवेषा अघशमना देवा धांव रे
 श्रीधरा त्रिताप वेगें बारा देवा धांव रे
 हृषिकेशा आद्या पुराणपुरुषा देवा धांव रे
 पन्ननाभा तूं कैवल्याचा गाभा देवा धांव रे
 दामोदरा जगत्रया तूं असरा देवा धांव रे
 संकर्षणा करिं मम भवभयहरणा देवा धांव रे
 वासुदेवा घ्यावी मम करिं सेवा देवा धांव रे
 प्रद्युम्ना लागत मी तव चरणा देवा धांव रे
 अनिरुद्धा धरीं न मजविशीं क्रोधा देवा धांव रे
 पुरुषोत्तमा मुनिमानस विश्वासा देवा धांव रे

अधोक्षजा पंढरपुरच्या राजा देवा धांव रे
 नरसिंहा भेटसि सांगे केव्हा देवा धांव रे
 अच्युता परम शांति दे चित्ता देवा धांव रे
 जनार्दना करिं भक्तावर करुणा देवा धांव रे
 उपेंद्रा जगत्रयाच्या केंद्रा देवा धांव रे
 श्रीहरी बुडतों मी मज तारी देवा धांव रे
 श्रीकृष्णा मानीं गणुच्या कवना देवा धांव रे

पद

चिदानंद हे सगुणस्वरूपा गुरु बाबा साई
 धांव पाव पदिं ठाव आम्हां दे हे अमुचे आई ॥ धृ० ॥

कर्मदशा ही रात्र भयंकर मोहतमें भरली
 क्रोधरूपि या दिवाभितानें घूं घूं ध्वनि केली
 काम पिंगळा किलबिल करितो रतिसुख वृक्षावरी
 आशा सटवी टिटवी दुर्धर अक्षय टी टी करी

दंभ हा कठिण चोगटा

बैसला भक्तीच्या चोहटा

पांघरून मानमरातव पटा

मत्सर हाची डांस डसतसे त्रास बहुत देई
 यांतुन सुटण्या तुजवांचुनियां स्थान अन्य नाहीं ॥चिदा० १॥

दर्शन तव हे हाच सुखदसा उषःकाल झाला
 नाम हरीचें हाच कोंबडा द्रेतो भाकाला
 तक्ष्या कृपेचा शीत समीरण मंद मंद वाहे

प्रेमरूपि मग त्या अरुणाचा उदय होउं पाहे
दशेन्द्रिये हीं दिशा दहा तें उदयाचल चित्त.
बोध रवी तव उदय पावुंदे गुरुवर्या तेथ

ज्ञान हें प्रभा त्याची

पसरतां भीती रात्रीची

कशाला राहिल वा साची

मग ते अवघे उल्लुक पिंगळे पळतिल कीं पाहीं
मेघवर्षतां जसा धुराळा रहात कुठें नाहीं ॥ चिदा०२॥

अभक्तिचा हा मळ तव शिशुचा जावो विल याला

वैराग्याचे पाणि असावें तोंड धुवायाला

मुखिचीं वचनें तुझ्या समर्था हा भाकर-काला

अम्हीं लेकरें तुझीं भुकेलीं घाली खायाला

तापत्रय हा कडक हिंवाळा आणुन ध्यानाला

योग्य दिसेल बी बंडी आत्मां अपुल्याकरें घाला

खेळणें शास्त्रकीं घावें

नीतिला दायी नेमावें

अतुरतें वरच्यावर पहावें

हेचि मागणें तुला आमुचें झडकर तें देई

दास गणूला तुम्हीं भेटवा. विठू शेषसाई ॥ चिदा० ३ ॥

पद

मोरे नंदजीके लाल तोरे श्याम तनु बहु हरी ॥ धृ० ॥

वेद तुमारे जशगण गावे

ऐसे तुमको दूध पिळावे
गोकुल मो ब्रिजनारी ॥ तो० १ ॥

जगत तुमरो लागत पय्या
ओ तुमब्रिजमो चारत गय्या,
राधा करत टोरी ॥ तो० २ ॥

दासीभयी है लछमी तुम्हारी
सबके कारण तुम गिरिधारी
करे गोरस चोरी ॥ तो० ३ ॥

पद

भक्तिपथाविण इतर पंथ ते असार कांहिं न रया
नरा ! भज पंढरपुर वासिया ॥ ध्रु० ॥

चराचरां या व्यापुनि उरला स्वावर जंगम हरी
उभा तो पाहि विटेच्या वरी
मुक्तिपेठ वैकुण्ठप्रती बोभाट बहुत दुरवरी
अशीही क्षेत्रराज पंढरी

कवडि नलागे दवडिन घटका षड्पु सारुनिदुरी
भक्तिनें भजन हरीचें करी

चालः—संसार नव्हे दुःखाचा केवळ मळा

त्यामध्ये न अपुला गोवुन घ्यावा गळा

हा कठिण जरी तुझे उकलायाला पिळा

तरि सद्गुरुला शरण रिघाबें येइल त्यासी दया ॥नरा० १॥

पळ, घटिका, दिन, मास चालले आयु धांवतें पुढें
कसा ना बघसि तयाच्याकडे

वित्त लाधतां चित्त सुखाच्या मृगजल--डोहीं बुडे
परी ते तुला शेवटीं नडे

ठुमकत येतां मुरडत कांता बालक घेउन कडे
तुला तिज बघतां धुंदी चढे

खोटी माया, झूट पसारा, तूं मेऱ्या ती रडे
पेटिका कुलुप घालुनी बडे

चालः—मग मान मरातब सांग राहतो कुठे ?

जें तुझ्या आयुची तटकन दोरी तुटे
ना इलाज जन जें यम--पाचारण सुटे
येतिल रडतिल क्षणभर वरवर तुज भंवतीं बसुनियां ॥नरा०२

जन्ममृत्युची खेप चुकविण्या भक्तिपताका करीं
पाहिजे धरिली अत्यादरीं

शाब्दिक वेदांत्याची बडबड ऐकुं नको क्षणभरा
समुळ ती नाश तुझा बा करी

निश्चय, विश्वासाळा अपुळे आधि सौंगडी करी
क्षमेला स्थळ घावे अंतरीं

भूतदया ती जागृत ठेवीं सत्य तशी वैखरी
तज्ञा मग सहजचि विकला हरी

चाः—फुटलेत पाहिजे प्रेमाच पाझर
बोळणें जणूं का रायपुरी साखर

साधका असावें मन जणुं गंगानिर
अशीं व्रतें पाळिल्या गणु म्हणे येइल विठु प्रत्यया
नरा ! भज पंढरपुरवासिया ॥ ३ ॥

पद

ढांग धत्तुरा माजवुनीयां जन नादीं लाविती
अशाला भेटेल का श्रीपती ॥धृ०॥
भालि टिळे दळदळीत चंदनी लावुन चतुराइचे
जणू का सिग्नल अगगाडिचें
उपकरण्याला बघुन भाळतां जरि भगवन् कीरटीं
तरी का तांबट थोडें हटीं
चांदी सोनें पांच हिऱ्याला जरि भगवन् भाळतां
तरी का सराफ हटिं बैसतां
उज्ज्वल तांब्या आसन लोंकरी घण घण वाजवि घांट
पुजेचा लांबवरी बोभाट
गुलाल बुक्का अवीर चदन अष्टगंध अर्गजा
पाहिजे म्हणती गरुडध्वजा
जाइजुई ती बकुल मालती निशिगंधाचा तुरा
हारामधि निव्वळ बटमोगरा
निरांजनें तीं दहा विस जळती नाश तुपाचा खरा
बदामी नैवेद्याला शिरा
अशी पुजेची करी कवाइत बहुरूपाचे परी
भक्तिचें नांव नसे अंतरीं

भक्तिरसाविण असार सारें कुंकुमतिलकाविना
 पहाती अशुभ जेविं कामिना
 षडरिकपाठा घाल गव्हारा वैराग्याची कडी
 भक्तिच्या दे डोहामधिं बुडी
 भेटेल मग तुज रमारमण अवशमन दयाघन हरी
 उभा जो गणु म्हणे पंढरपुरीं ॥ १ ॥

पद

हे मना ! गड्यारे सज्जना उमज तूं कांहीं
 या नरतनुसम पर्वणी दुजी बघ नाहीं ॥ ध्रु० ॥
 गमविना अशी ही सुगी मुढा वाडगी सोय बघ आतां
 जाशील अंतिं यमलोकिं खावया लाथा
 नसे नसे लवहि भरंवसा बुडबुडा जसा उठे फुटे फटकन्
 जोंवरीं तुझा वा प्राण तोंवरीं जाण सुहज्जन साथी
 लावून रिकामा मोह रौरवा नेती
 राहतील जागचे जागि शेत वाग धगी राहता वाडा
 करिशील स्मशानीं शयन शेवटीं उघडा
 तनुचा रे ! किती अभिमान वाहसी जाण गड्या मायेनें
 परी काष्ठ शुभांचें तिला अखेरीं लेणें
 गणुदास म्हणे रे मना ! भुलुं नको कुणा पंढरी राणा
 घे करुन आपुला तरिच जगीं तूं शहाणा ॥ १ ॥

पद

कां मना उगा तूं नटसी
 शाश्वत सारे जग गणिसी ॥ ध्रु० ॥

माया बसली न्याया निरया—

तुज, नको भुलूं तूं हिजसी कां मना० ॥ १ ॥

काळ घडोवडिं आयुस नेतो

कां यासी, नच पाहसी कां मना० ॥ २ ॥

कणि नाहीं जमिं याही तव पाही, लवलाही

गणु म्हणे शरण जा गुहसी कां मना० ॥ ३ ॥

पद

मना ! तुजपाशीरे तुजपाशी भेटविणें हृषिकेशी ॥ ध्रु० ॥

पापाचरणा तूच करविसी, तूच रौरवा नेसी

सुखदुःखाला कारण तूची ठाई ठाई फसविसी ॥ १ ॥

काम कोप मदमत्सर वैरी दे फांटा झणिं यांसी

दास गणु तुज नित्य विनवितो, ने मज वैकुंठासी ॥ २ ॥

पद

मना सज्जना ! सावध व्हावें गाफिल वेड्या ! राहुं नको

अमोल ऐशा नरदेहाला येउनि वायां जाउं नको०

स्वस्वरुपाला विसरुं नको

हरि-भजनाला टाकुं नको

अंगिं अहंता वाहुं नको !

जग हें शाश्वत मानुं नको

‘भाझे माझे’ म्हणून ओझे व्यर्थ शिरावर घेउं नको ॥ १ ॥

काम-कर्दमीं लोलुं नको

सन्मार्गातें टाकुं नको

नीच कुणाला लेखुं नको
 अभिमानाधिन होउं नको
 तूं एक खंडिला रती न पुरती तत्व कधीं हे विसरूं नको ॥२॥

गप्पा ठोकित फिरूं नको
 अपुलि पायरी सोडुं नको
 भवसागरिं या पचूं नको
 बेल रिकामा दवडुं नको
 अपुल्याच्यानें होइल ऐसे काम कुणाला सांगुं नको ॥ ३ ॥

द्वेष कुणाचा करूं नको
 अशुभ पराचे चिंतुं नको
 ऋण काढुन सण करूं नको
 अढीबाज तूं होऊं नको
 मृण्मय देहा घालुन कपडे बैलोबापरि सजूं नको ॥ ४ ॥

एट उसनी आणुं नको
 छानछोकिनें राहुं नको
 साधेपण तें सोडुं नको
 घात कुणाचा करूं नको
 निज कृत्याने जननिंदेला पात्र रिकामा होउं नको ॥ ५ ॥

स्त्रियांमधें कधिं बसूं नको
 मोह कुणाचा वाहुं नको
 दोष कुणाचा पाहुं नको
 आशा-पाशीं गुंतुं नको
 घरचा पुरुष घरीं नसतां घरीं कुणाच्या जाउ नको ॥ ६ ॥

दांभिक भक्ति करू नको
 शाब्दिक ज्ञाना सेवुं नको
 अनुभवाविण बोलुं नको
 निज वचनाला विसरुं नको
 शिष्य आपुला झाला म्हणुनी नीच काम त्या सांगुं नको ॥७॥
 उगीच तर्कटिं पडूं नको
 वादविवादा करूं नको
 भक्तिपथाला सोडुं नको
 वारि कराया चुकूं नको
 खोटें नाटें सांगुन कोणा पोट कुणाचें फुगडं नको ॥ ८ ॥
 नीच संगती धरूं नको
 व्यसन कशाचें पालु नको
 बे अब्रुनें चालुं नको
 लीनतेला सोडुं नको
 दास गणचा ऐकूनि फटका तसे वागण्या चुकूं नको ॥ ९ ॥

शके १८५० चे श्रीगुरु पौर्णिमेचे उत्सवांत श्रीचे समाधीसमोर
वाचकी गेलेलीं रा. रा. कृष्ण जागेश्वर भीष्मकृत
पदे श्लोक वगैरे

सद्गुरुस नमन

नमो नमो भगवन्बाङ्मनातीत रूपधर शक्ति अनंत ।
आदमध्यभीना कछु तुमको ऐसे हौ तुम ईश अनंत ॥ धृ० ॥१॥
निर्गुण नीराकार महात्मन्सकलभूतके तुम कारन ।
लोकनके हितकारज करने सगुनरूप करते धारन ॥ १ ॥
अपरमीत परमान आपका ऐसे कहते सब सज्जन ।
पूजार्चन जप भजन नमनमे तप करता तुमको कारन ॥ २ ॥
पारतंत्र्यसे अधःपतननित होत पीरकर रणकंदन ।
कहत कृष्ण तुम केरदास जगपीरन सायन हौ बलवंत ॥ ४ ॥

सद्गुरु महती

(गुरुकृपाजन या चालीवर)

सद्गुरु वाचोनी तारक जगतीं । इतर न कोणीही पंडित वदती ॥धृ०॥
संसार मोहक बचनाग जाणा । मारक तारक सद्गुरु राणा ॥ १ ॥
शिलधीत राहूनी दुर्गुण नाशी । तारीत नतजन तो अविनाशी ॥ २ ॥
भवरोग दुस्तर पीडित ज्याला । करित निरामय सद्गुरु त्याला ॥ ३ ॥
कृष्ण म्हणे साई सच्चिदानंद । तारील तोडोनियां भवबंध ॥ ४ ॥

सद्गुरुचा धांवा

येई येई बा गुरुराया । आर्तभक्त ताराया ॥ धृ० ॥
तुजविण परदेशी या जगतीं । झालों कोणि न पुसती ॥ १ ॥

निर्माण सगुणरूपी तूं नाथा । राहो तव पदिं माथा ॥ २ ॥
 दुस्तरपर माया जन भजती । व्यसनीं जाउनि पडती ॥ ३ ॥
 कुण्णानंद नमीत्त तव पाया । जन्ममरण चुकवाया ॥ ४ ॥

शेवटील प्रार्थना

भुजंगप्रयात

जया पासुनी विश्व निर्माण झाले ।
 जयानें पुनः सर्वही व्यापियेले ॥
 असे ब्रह्म तूं एक देवा तुला मी ।
 नमूनी स्तवी बाल सौराष्ट्र कामी ॥ १ ॥
 बसे ब्रह्म तेजस्विता ब्राह्मणांत ।
 असे विप्रःया राष्ट्रि होवो बहूत ॥
 शरींशूर राजन्य होवो तसाची ।
 सहस्रादिका मारि जो एकलाची ॥ २ ॥
 बहू दुग्ध देतील ऐशाचि गाई ।
 वला वर्ध ही पीन हो ठाई ठाई ॥
 त्वरें लंघिती दुर्गवा खंदकाला ।
 अशा जागजागीं वसो अश्वशाला ॥ ३ ॥
 गुणी योषिता शील सौंदर्यखाणी ।
 विभो होउं दे भारतीच्या ठिकाणीं ॥
 यशोदुदुभी वाजणें हाचि ठेवा ।
 असे हे रथी भारतीं होवु देवा ॥ ४ ॥
 कराया सभा हौंस वाटे जयाला ।
 मनीं थोडिही भीति ना बोलण्याला ॥

सरी भाषणीं जो करीतो गुरूची ।
युवा आमुचे राष्ट्रि होवो सदाची ॥ ५ ॥

तुझी भक्ति जे नित्य भावें करीती ।
उदासीन वत्सर्वसंसार रीती ॥
करीती तया वीर्यशाली पवित्र ।
तुझ्यासारिखा होउ देवा सुपुत्र ॥ ६ ॥

यथाकाल भूषीवरी मेघवारी ।
करो वृष्टि जो दैन्य दारिद्र्य वारी ॥
फलें युक्त या औषधी पक्क बाहो ।
तये आमुचा देश संपन्न राहो ॥ ७ ॥

करूं प्राप्त वा नष्ट त्या वैभवासी ।
पुढें रक्षुं जे प्राप्त होई करासी ॥
असा योग हा क्षेम राष्ट्रान्त राहो ।
विनंती असे जोडुनीया करा हो ॥ ८ ॥

शा. वि.

केली जे स्तुति या जुषीं मुनिवरें राष्ट्रोन्नती कारणें ।
त्याची सांगितली फलश्रुति बरी तैत्तेरियीं ब्राह्मणें ॥
घेवोनी श्रुतिभाव अल्प मति जी मराठी स्तुती ।
होवो पाठक तूम कृष्ण कवनें चितूनियां श्रीपती ॥९॥

॥ श्री साईनाथाय नमः ॥

रा. रा. संपादक—श्रीसाईलीला यासः—सप्रेम सा. न. वि. वि. आपल्या सन्मान्य श्रीसाईलीलेच्या एवढे अंकी खाली लिहिलेल्या अनुभवास कृपेने स्थल मिळावे अशी नम्रपूर्वक विज्ञप्ति आहे.

माझ्या पायांना इसबासारखी काही तरी इजा होती, मी पुष्कळ औषधे लावून पाहिलीं; पाय तात्पुरते बरे होत असत. व पुन्हा पायांना खान उठून ते पूर्वस्थितीवर येत. औषधोपचार करून कंटाळा आल्यानंतर मला सुदैवाने श्रीसाईबाबांच्या उदीची आठवण झाली; मी उदी मिळविली व श्रीसाईनाथांचे मनःपूर्वक स्मरणकरून माझ्या पायांस लाविली. पंधरा-वीस दिवसांत पाय कायमचे बरे झाले. साईनाथा, कमाल आहे तुमच्या लीलेची! श्रीरामा पांडुरंगा, धन्य धन्य आहे तुमच्या त्या अगाध लीलेची!!!

आपला,

वसई
जि. ठाणे

}

सदाशिव रामचंद्र गाळवणकर.

॥ सद्गुरु श्रीसाईनाथाय नमः ॥

श्रीसाई-प्रार्थना.

(शा. वि.)

साईनाथ तुला सदा करितसे ऐशीच रे प्रार्थना ।

ईशा बुद्धि मला सदैवचि असो ठाई जिच्या स्वार्थ ना ॥

नाहीं मागत कांहींही परि सदा देईच सदासना ।

थन-मस्करि या गुणास निववी, दे भक्तिची भावना ॥

(मालिनी-वृत्त)

नच मज मम साई कांहीं दे, वासना दे ।
 अशिच परि सदाजी सर्व लोकां सुखा दे ॥
 मम तनु झिजवी बा लोकसेवेत देवा ।
 तदपि तव तनूशीं देह हा एक व्हावा ॥

(स्रग्धरा-वृत्त)

श्रीरामा पांडुरंगा, कितितरि स्तवुं मी त्या तुझ्या गोड लीले ।
 लीला पाहूनि तूझी तुजसि कवळण्या चित्त हें बा भुकेळे ॥
 प्रार्थीतों तूजला कीं तव मुखकमला दाखवीं साईदेवा ।
 स्वप्नामध्ये तरी रे; मजसि नच कळे राग कां त्वां करावा ॥

(झा. वि.)

ज्यानें बुद्धि दिली कवित्व करण्या साईस वंदीतसे ।
 माझ्या या अति अल्प लीन मतिच्या काव्यास अर्पीतसे ॥
 ऐशी आस परी खरोखरि करी स्वीकारि जो सज्जन ।
 काव्याला उपयुक्त या, नच तरी साई दयेचा घन ॥

वासुदेव एल्. गवाणकर